

(Пресс за РС, 25.01.2011.)

Чини се да је тек са немогућом мисијом лидера СДП да мањину претвори у већину коначно постало јасно шта је заправо бошњачка политичка стратегија. „Црвени Силајџић“ понаша се, истина, бахато и нарцисоидно, као што је то практиковао и онај прави, али исту политику, само за октаву сниженим тоном, слиједе и остали припадници националне политичке елите и велика већина бошњачког бирачког тијела. У чему се њих двојица ипак разликују од осталих? У томе што радикалније него ико други развијају познати политички апсурд бошњачке политике. Са једне стране, залагање за централизацију и унитаризацију БиХ, а са друге, систематска стигматизација и маргинализација друга два народа. Силајџић раније, и Лагумџија сада, само предњаче у инсистирању на држави без ентитета и кантона настањеној грађанима односно анационалним Босанцима, као што, истовремено, такође предњаче и у систематском псовању и пљувању и Срба и, нешто мање, Хрвата. Онај први говорио је о РС као геноцидној творевини, њеним вођа ма као ратним злочинцима и српском народу као агресорском, а овај други, што директно, што преко својих медијских партијских активиста, говори о српским и хрватским политичким партнерима као о криминалцима, примитивцима, диктаторима и фашистима. При томе обојица хоће јединствену БиХ управо са тим таквим комшијама. Како то објаснити?

Неки сматрају да се та жеља за заједничким животом са својим непријатељима може објаснити једино у категоријама патопсихологије политичког понашања. Појединац који настоји да под исти кров доведе сусједа кога сматра криминалцем и злочинцем може се једино оквалификовати као мазохиста. То исто важи и за аналогно понашање групе, па ваља говорити о некој врсти колективног или националног мазохизму у Бошњака.

Према другом тумачењу, та жеља за збијањем редова са „ружним, прљавим и злим“ сусједима и није тако ирационална. Циљ је примаћи их на дохват руке и ставити под своју већинску контролу како би се успоставила доминација, намирили историјски рачуни, територијално проширила власт, наметнуо режим по властитој вољи. Једино што

поново збуњује јесте метод, односно чињеница да бошњачка политика никада није покушала да придобије комшилук. Умјесто да им први опросте гријехе и извине се за своје, да им нуде што и не траже, да им обећавају и више него што могу дати, радили су све супротно. Зашто? Па зато што би интеграција онда била резултат равноправног договора, а не побједе над двије поражене „агресорске“ мањине. Интеграцију нису ни хтјели милом, него силом. А пошто силу нису имали, истрајно су радили на томе да, по систему „што горе то боље“, дејтонску државу учине неодрживом и тако испровоцирају ОХР да уз помоћ „бонских овлашћења“ обави посао. У томе су дијелом и успјели круњењем дејтонских надлежности РС, али је актуелна власт у Бањалуци то зауставила.

Трећи сценариј који се може извести из бошњачке политике „заједно са комшијама, али силом а не милом, са њима а против њих“ био је цурење и Срба и Хрвата из БиХ под систематским и континуираним пријетњама Сарајева и притисцима ОХР-а. Перспектива централистичке и унитарне БиХ под хегемонијом муслиманске већине, колективно увјерене да је невина жртва комшијске агресије, довела је до поратног мирнодопског чишћења немуслиманског становништва. Почетком 90-их, када је већ мирисало на разлаз три националне странке, а заједничка скупштина била још на окупу, међу посланицима се, током дугих пауза, у шали нагађало какав би био исход могућег сукоба. Тадашњи шеф клуба СДА је изненадио проценом да Муслимани можда јесу најслабија страна јер не могу рачунати на подршку заграничних матица, али они ће једини остати и борити се, а Срби и Хрвати се повући у резервне домовине. Према незваничним процјенама неких међуна родних дужносника, ни данашња бошњачка стратегија није одустала од те идеје, али рапидно топлеење хрватског корпуса сада је ујединило и дигло на ноге два ХДЗ-а.

Међутим, главни циљ бошњачке стратегије изгледа никад и није био цјеловита и функционална БиХ. Да им је то заиста био циљ, бошњачки лидери и политичке странке би посљедње двије деценије радили на демократском договору и консензусу равноправних народа и грађана. Није ријеч о незнању како се до консензуса реално може доћи, него о нехтијењу да се то постигне. Већ она Алијина да ће „Муслимани узети онолико Босне колико могу просперитетно контролисати“, открила је да и бошњачка политичка елита ради на успостављању властитог националног ентитета, а перспективно и државе. Али, од оног момента када су им САД и ЕУ недвосмислено поручиле да на то из геополитичких разлога не могу рачунати и да своје националне амбиције могу остварити само унутар кантона, ентитета и заједничке државе, они су се окренули подривању дејтонске БиХ. Сатанизујући Србе и Српску и мајоризирајући Хрвате у Федерацији у име фиктивне грађанске државе без грађана, Бошњаци су заправо радили за своју националну ствар. Једностраним, ултимативним и хегемонистичким захтјевима према друга два народа, они су практично довели до тога да Срби нађу гаранцију националне безбједности у ентитету што даљем од заједничке државе, а да десетковани Хрвати услов националног опстанка потраже у трећем ентитету, што даље од доминантних Бошњака. Оно што им је Запад забранио да траже

Лукава стратегија "црвеног Силајџића"

Пише: Ненад Кеџмановић
четвртак, 27 јануар 2011 12:50

директно, Бошњаци су сада на прагу да остваре индиректно, преко све снажније РС и све извјесније ХБ. Преостали дио Федерације биће бошњачка Босна, такође као засебан ентитет, а Зукорлић већ ради да буде и нешто већи. Златко, Суљо, Бакир и Мустафа —„ни криви ни дужни“.